

Už jednou unikla vrahovi. Dokáže to i podruhé?

KANIBAL Z NINE ELMS

ROBERT BRYNDZA

První případ Kate Marshallové

Robert Bryndza

**KANIBAL
Z NINE ELMS**

Už jednou unikla vrahovi. Dokáže to i podruhé?

KANIBAL Z NINE ELMS

ROBERT BRYNDZA

První případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

NINE ELMS

Robert Bryndza

Copyright © Robert Bryndza 2019

Design © Kidethic 2019

Translation © Kateřina Elisová 2019

© Grada Publishing, a. s., 2019

Z anglického originálu Nine Elms, vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer,

Seattle v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srnčová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019
jako svou 7447. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1094-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-1093-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2897-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

ROBERT BRYNDZA PŘEDSTAVUJE NOVOU VYŠETŘOVATELKU

KATE MARSHALLOVOU,

ŽENU S POHNUTÝM OSUDEM A SILNÝM SMYSLEM
PRO SPRÁVEDLNOST

PODZIM 1995

1

Detektiv konstábl Kate Marshallová zrovna jela vlakem zpátky domů, když jí zazvonil telefon. Chvíli trvalo, než prohledala záhyby dlouhého zimního kabátu a našla ho ve vnitřní kapse. Vylovila ohromný telefon připomínající cihlu, vytáhla anténu a hovor přijala. Volal její šéf, detektiv šéfinšpektor Peter Conway.

„Pane. Dobrý den.“

„Konečně. Zvedla to!“ vyštěkl bez úvodních frází. „Volám vám. Jaký má sakra smysl, že máte jeden z těch nových telefonů, když ho nezvedáte?“

„Omlouvám se. Celý den jsem byla u soudu kvůli rozsudku v případu Travise Jonese. Dostal tři roky, což je víc, než jsem...“

„Nějaký pejskař našel v parku Crystal Palace tělo mladé dívky,“ přerušil ji. „Nahé. Na těle jsou stopy po kousnutí, přes hlavu měla přetažený igelitový pytel.“

„Kanibal z Nine Elms...“

„Operace Bolehlav. Víte, že to označení nemám rád.“

Kate chtěla opáčit, že jméno se ujalo a je zažité, ale její šéf nepatřil k těm, kdo by podporovali vtipkování. Ten epiteton vytvořil před dvěma lety tisk, když se na vrakovišti ve čtvrti Nine Elms v jihozápadním Londýně v blízkosti Temže našlo tělo sedmnáctileté Shel-

ley Norrisové. Technicky vzato, vrah své oběti pouze pokousal, ale novináři nedopustili, aby něco takového ohrozilo dobrou přezdívkou sériového vraha. Během posledních dvou let byly uneseny další dvě dívky. Obě dvě navečer, když se vracely ze školy domů. Jejich těla byla objevena několik dní po zmizení, odhozená v londýnských parcích. Nic neprodává noviny lépe než kanibal na útěku.

„Kde jste, Kate?“

Za oknem vlaku vládla tma. Podívala se na elektronický displej ve vagonu.

„Ve vlaku. Jsem skoro doma, pane.“

„Vyzvednu vás před stanicí. Na našem obvyklém místě.“ Zavěsil, aniž počkal na odpověď.

O dvacet minut později čekala Kate na krátkém úseku chodníku mezi podchodem u stanice a rušným jižním obchvatem, kudy pomalu projížděla řada aut. Většina prostoru kolem stanice byla roze-stavěná a Kateina dlouhá cesta domů, do jejího malého bytu, ji vedla přes opuštěná staveniště. Nejednalo se o místo, kde by někdo dobrovolně setrval i po setmění. Cestující, s nimiž vystoupila z vlaku, přešli silnici a zmizeli v temných ulicích. Podívala se přes rameno směrem k zatuchlému prázdnému podchodu, který se utápěl ve stínu, a přešlápla z nohy na nohu. Malou tašku s jídlem, co si koupila k večeři, si postavila mezi nohy.

Na krk jí dopadla kapka vody. A další. Začínalo pršet. Zvedla si límec, přihrbila se a vydala se blíž k jasným reflektorům proudu vozidel.

Kate byla na Operaci Bolehlav přidělena před šestnácti měsíci, kdy počet obětí Kanibala z Nine Elms dosáhl dvou. To, že se mohla

podílet na vyšetřování velmi sledovaného případu, považovala za výhru, a to zejména i z toho důvodu, že ve stejnou dobu přišlo povýšení do hodnosti detektiva v civilu.

Za osm měsíců od chvíle, kdy bylo nalezeno třetí tělo – sedmnáctiletá školačka jménem Carla Martinová –, případ zamrzl. Operace Bolehlav byla zredukována a Kate spolu s několika dalšími služebně nižšími policisty převeleli na protidrogové oddělení.

Kate mžourala do deště na dlouhou řadu aut. Zářivá světla reflektorů se vynořovala z ostrého ohybu silnice, ale z dálky neslyšela žádný zvuk policejních sirén. Zkontrolovala si hodinky a ustoupila z oslňujícího světla.

Petera neviděla dva měsíce. Krátce před tím, než ji převeleli, se s ním vyspala. Málokdy trávil volný čas se svým týmem a při jedné vzácné příležitosti, kdy zašli po práci na skleničku, si spolu hodně povídali. Kate vnímala jeho společnost a inteligenci jako stimulující. Zůstali v hospodě dlouho, i když se zbytek týmu už rozešel domů, a nakonec skončili v jejím bytě. A další večer ji pozval k sobě domů. Katein flirt se šéfem – ne při jedné, ale dvou příležitostech – se stal něčím, co ji uvnitř páliło a čeho litovala. Jednalo se o okamžik šílenství. O dva okamžiky. Než se oba vzpamatovali. Kate měla silný morální kompas. Je dobrým policistou.

Vyzvednu vás před stanicí. Na našem obvyklém místě.

Zneklidňovalo ji, že to Peter řekl do telefonu. Do práce ji svezl dvakrát, a pokaždé vyzvedl i jejího kolegu, detektiva Camerona Rose, který bydlí nedaleko. Řekl by i Camovi *na našem obvyklém místě?*

Cítila, jak jí po zádech dlouhého kabátu začíná stoupat chlad a děšť prosakuje dírami v podrážkách „lepších bot“, které si vzala k soudu.

Kate si upravila límec, zachumlala se do kabátu a svou pozornost soustředila na proud vozidel. Téměř všichni řidiči byli muži, bílí, mezi pětatřiceti až čtyřiceti lety. Demograficky dokonalý sériový vrah.

Kolem Kate projela špinavá bílá dodávka. Řidičův obličej zkrlesovala dešťová voda na čelním skle. Policie se domnívala, že Kanibal z Nine Elms využívá k únosu svých obětí dodávku. Na dvou tělech byla nalezena vlákna z koberečků, která odpovídala bílé dodávce Citroënu Dispatch rok výroby 1994, jichž bylo v Londýně a okolí registrovaných více než sto tisíc. Kate by zajímalo, jestli policisté, kteří dál pracují na Operaci Bolehlav, stále prověřují seznam majitelů Citroënu Dispatch. A kdo je ta nová oběť? V novinách se neobjevilo nic o pohřešované osobě.

Na semaforu kousek vpředu padla červená a malý modrý ford v řadě aut zastavil pár desítek centimetrů od Kate. Uvnitř seděl takový ten městský týpek – s nadváhou, asi pětapadesátiletý, v proužkovaném obleku a brýlích. Když uviděl Kate, sugestivně povytáhl obočí a zablikal reflektory. Kate odvrátila pohled. Modrý ford se pomalu rozjel a zmenšoval mezeru mezi auty, dokud se okénko spolujezdce neocitlo téměř na její úrovni. Okénko se spustilo dolů a muž se naklonil.

„Zdravím. Zdá se, že je vám zima. Mohl bych vás zahřát...“ Poklepal na sedadlo vedle sebe a vyplázl jazyk, dlouhý a špičatý. Kate zkameněla. Hrudníkem se jí začala rozlévat panika. Zapomněla, že má policejní odznak a že je policistka. Jako by to všechno vyletělo ven a zůstal jen strach. „No tak. Naskoč. Zahřeju tě,“ řekl a znovu netrpělivě poklepal na sedadlo.

Kate odstoupila od obrubníku. Podchod za jejími zády byl temný a prázdný. Další auta v řadě řídili muži, kteří – zakukleni ve svých vozech – vypadali nevšímavě. Na semaforu vpředu dál svítila čer-

vená. Déšť líně bubnoval do střech aut. Muž se ještě víc naklonil a dveře spolujezdce se na několik centimetrů otevřely. Kate ustoupila o další krok, ale cítila se v pasti. Co když vystoupí z auta a zatlačí ji do podchodu? „Neser mě! Tak kolik?“ naléhal muž. Jeho úsměv zmizel a Kate viděla, že si rozeplnul kalhoty. Jeho spodky měly vybledlou a zašlou barvu. Zahákl prst za gumu v pase a odhalil svůj penis s trsem prošedivělého pubického ochlupení.

Kate stála přikovaná na svém místě a přála si, aby se světlo na semaforu změnilo.

Náhle se rozezněla policejní siréna a protlnula ticho. Auta a oblohu podchodu osvětlila modrá blikající světla. Muž se spěšně upravil, zapnul si kalhoty, zavřel dveře a aktivoval centrální zamykání dveří. Na jeho obličej se vrátil netečný výraz. Kate zalovila v kabelce a vytáhla policejní průkaz. Přistoupila k modrému fordu a průkaz připlácla na okno spolujezdce. Litovala, že to neudělala už dřív.

Peterovo neoznačené policejní auto s otáčejícím se modrým světlem na střeše svištělo kolem řady vozidel částečně po travnatém pásu kolem silnice. Na semaforu naskočila zelená. Auto vpředu odjelo a Peter se vmáčkl do mezery. Muže uvnitř fordu zachvátila panika. Uhladil si vlasy a kravatu. Kate z něj nespouštěla pohled, průkaz strčila zpátky do kabelky a zamířila ke dveřím spolujezdce Peterova auta.

2

„Omlouvám se za to čekání. Provoz,“ řekl Peter a věnoval jí rychlý úsměv. Ze sedadla spolujezdce sebral hromadu papírů a položil je za svoje sedadlo. Byl to dobře vypadající muž, kterému táhlo na čtyřicet, měl široká ramena, husté tmavé vlnité vlasy, vysoké lícní kosti a laskavé hnědé oči. Na sobě měl drahý a na míru šitý černý oblek.

„Samozřejmě,“ opáčila Kate a cítila úlevu, když položila kabelku a nákup do prostoru pro nohy a nasedla. Jakmile zavřela dveře, Peter vyrazil a zapnul sirénu.

Sluneční clona na místě spolujezdce byla stažená, a když ji sklápěla nazpátek, zachytila v zrcátku svůj obraz. Nebyla nalíčená ani provokativně oblečená. Vždycky si o sobě myslela, že vypadá obyčejně. Nepůsobila křehce. Měla výrazné rysy. Vlasy po ramena měla sčesané z obličeje, stažené a zastrčené pod límcem dlouhého zimního kabátu, téměř jako kdyby ji to napadlo až později. Jediným rozlišujícím znakem v jejím obličeji byly neobyčejné oči, které měly neuvěřitelně chrpově modrou barvu, kdy zornice zaplavovalo množství oranžových záblesků. To bylo způsobené sektorovou heterochromií, vzácným stavem, kdy oči mají dvě barvy.

Dalším, ne tak trvalým rysem jejího obličeje byl rozseknutý ret, na kterém se právě vytvořil strup. K němu přišla před několika dny,

když se jeden rozčilený opilec bránil zatčení. Necítila strach, když jednala s opilci, a také se nestyděla za to, že ji praštil. Šlo o součást práce. Proč se cítila zahanbeně, když jí dělal sexuální návrhy ten ubožák? On byl ten, kdo měl neradostně sešlé, zaprané spodní prádlo a malé, krátké a tlusté přirození.

„Co to bylo? S tím autem vzadu?“ zeptal se Peter.

„Jen mu nsvítilo jedno brzdové světlo,“ opáčila. Bylo jednodušší zalhat. Cítila se trapně. Zatlačila muže a jeho modrý ford někam do zákoutí své mysli. „Povolal jste na místo činu celý tým?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ opáčil a věnoval jí krátký pohled. „Když jsme spolu domluvili, volal mi zástupce komisaře, Anthony Asher. Ujistil mě, že pokud má tato vražda spojitost s Operací Bolehlav, stačí, když jen řeknu, a budu mít k dispozici veškeré zdroje, které potřebuju.“

Na čtyřku projel kruhový objezd a čtvrtým výjezdem zamířil k parku Crystal Palace. Peter Conway patřil mezi kariérní policisty a Kate nepochybovala, že vyřešení tohoto případu povede k jeho povýšení na superintendanta, nebo dokonce vrchního superintendanta. Peter se stal v historii Metropolitní policie nejmladším, koho povýšili na detektiva šéfinpektora.

Okna se začala zamlžovat, takže přitopil. Oblouk zkondenzované páry na čelním skle se zčeřil a začal mizet. Kate mezi skupinou řadových domků zahlédla osvětlené panorama Londýna. Miliony světél propichující jako špendlíky černé sukno oblohy symbolizovaly domovy a kanceláře milionů lidí. Kate se v duchu ptala, které z nich patří Kanibalovi z Nine Elms. *Co když ho nikdy nenajdeme?* napadlo ji. *Jacka Rozparovače policie taky nikdy nenašla, a to byl tehdy Londýn v porovnání s dneškem docela malý.*

„Získali jste nějaká další vodítka z databáze bílých dodávek?“ zeptala se.

„K výslechu jsme předvedli šest mužů, ale jejich DNA neodpovídala našemu muži.“

„Ten fakt, že na svých obětech zanechává DNA... Nejedná se jen o neopatrnost nebo nedostatek kontroly. Je to stejné, jako kdyby si označoval svoje území. Jako pes.“

„Myslíte si, že chce, abychom ho chytily?“

„Ano... Ne... Možná.“

„Chová se, jako by byl neporazitelný.“

„Myslí si, že je neporazitelný. Ale uklouzne. Vždycky uklouznou,“ řekla Kate.

Zabočili k severnímu vjezdu do parku Crystal Palace. U vjezdu čekalo policejní auto a policista jim máváním naznačil, aby projeli. Jeli dlouhou a přímou štěrkovou alejí obvykle sloužící pěším. Alej lemovaly mohutné duby, ze kterých opadávalo listí a s mokrým pleskáním dopadalo na přední sklo, kde zahlcovalo stěrače. V dálce se mezi stromy tyčil jako štíhlá Eiffelova věž ohromný vysílač rádia Crystal Palace. Cesta se stáčela dolů a končila na malém parkovišti vedle dlouhé a rovné zatravněné plochy vedoucí k zalesněné části. Celá travnatá plocha byla obehnaná policejní páskou. Uprostřed policisté vytvořili druhý, menší zátaras kolem bílého stanu forenzního týmu, který ve tmě zářil. Vedle druhého zátarasu stála dodávka patologa, čtyři policejní vozy a velké bílé doprovodné policejní vozidlo.

V místech, kde se asfalt stýkal s trávou, se ve větru třepotala páska prvního policejního zátarasu. Přistoupili k nim dva uniformovaní policisté – muž ve středním věku, kterému velké břicho přepadalo

přes opasek, a vysoký, štíhlý mladík, který vypadal jako teenager. Kate a Peter ukázali své služební průkazy staršímu z policistů. Přes oči mu visela volná kůže, a když pohledem přejížděl z jejího průkazu na Peterův, připomínal Kate chameleona. Průkazy jim vrátil a chystal se nadzvednout policejní pásku, ale zaváhal a zadíval se na zářící stan.

„Za všechny ty roky jsem nikdy nic podobného neviděl,“ vydechl.

„Vy jste byli na místě činu jako první?“ zeptal se Peter. Netrpělivě čekal, až mu policista nadzvedne pásku, ale nebyl ochotný to udělat sám.

„Ano. Policejní konstábl Stanley Gresham, pane. Tohle je policejní konstábl Will Stokes,“ opáčil a ukázal na mladého policistu, který náhle stáhl obličej, odvrátil se od nich a přes policejní pásku se vyzvracel. „Je to jeho první den v práci,“ dodal a zakroutil hlavou. Kate věnovala mladému policistovi účastný pohled, když se znovu předklonil a začal zvracet. Z pusy mu visely tenké provázky slin. Peter vytáhl z vnitřní kapsy čistý bílý kapesník a Kate se domnívala, že ho nabídne mladému policistovi, ale místo toho si ho sám přitiskl na nos a ústa.

„Chci mít tohle místo činu uzavřené. A nikomu ani slovo,“ nařídil Peter.

„Samozřejmě, pane.“

Peter zatřepotal prsty směrem k policejní pásce. Stanley pásku nadzvedl, takže se sehnuli a prošli pod ní. Tráva se svažovala k druhému policejnímu zátarasu, kde čekali detektiv Cameron Rose a detektiv inspektor Marsha Lewisová. Cameronovi bylo stejně jako Kate kolem pětadvaceti. Marsha, starší než ostatní, byla podsaditá padesátiletá žena v elegantním černém kalhotovém kostýmu a dlouhém černém kabátě. Stříbrné vlasy měla krátce zastřižené a její hlas kuřáka zněl drsně.

„Pane,“ pronesli oba unisono.

„Marsho, tak co tu máme?“ zeptal se Peter.

„Všechny vchody a východy z parku jsou uzavřené. Povolala jsem místní poldy, aby tady provedli důkladné pátrání a aby obešli domy v okolí. Už přijala forenzní patoložka a je připravená si s námi promluvit,“ odpověděla Marsha.

Cameron, vysoký a samá ruka, samá noha, se nad nimi tyčil. Neměl čas se převléknout a ve svých džínách, sportovních botách a zelené zimní bundě vypadal víc jako teenager než jako detektiv. Kate letmo napadlo, co asi dělal, když mu zavolali, aby se dostavil na místo činu. Předpokládala, že přijel společně s Marshou.

„Kdo je náš forenzní patolog?“ zeptal se Peter.

„Leodora Gravesová,“ odpověděla Marsha.

Uvnitř zářícího stanu, kde jasná světla plála téměř bolestivě, panovalo horko. Forenzní patoložka Leodora Gravesová, drobná žena tmavé pleti s pronikavými zelenými očima, pracovala se dvěma asistenty. Nahá mladá dívka ležela tváří k zemi v blátivé prohlubni v trávě. Hlavu měla zakrytou průhledným igelitovým pytle, pevně staženým kolem jejího krku. Bledou pokožku měla pokrytou špínou, krví, četnými řeznými ranami a škrábanci. Na zadní straně stehen a hýždí bylo zřetelných několik hlubokých stop po kousnutí.

Kate stála vedle těla a pod kapucí a obličejovou rouškou tlusté bílé forenzní kombinézy se potila. Déšť bušil do napjaté plachty stanu a nutil Leodoru zvýšit hlas.

„Oběť je naaranžovaná. Leží na pravém boku, pravou paži má pod hlavou, levá paže leží rovně a je vytrčená. Ve spodní části zad,